

RUDI MLINAR / STOPINJE V SVETLOBO

Rudi Mlinar:
STOPINJE V SVETLOBO
©Copyright za slovensko izdajo STELLA, Šmarješke Toplice
in Rudi Mlinar
Založnik: Rudi Mlinar, Črnc 60a,
8250 Brežice,

Urednik: Robert Pokorny

Oblikovanje ovitka in prelom:
DeviNa Nadja Pokorny

Tisk: STELLA, Šmarješke Toplice
Šmarješke Toplice 141, 8220 Šmarješke Toplice
Naklada: tiskano po naročilu

Vse pravice pridržane

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

133
133.3

MLINAR,
Energija videnja : odkrijte svojo asnovidnost /
Marjetka Jeršek. - Šmarješke Toplice : Stella, 2010

ISBN 9789612461782 (trda vezava)
ISBN 9789612461799 (broš.)

250375168

Rudi Mlinar

STOPINJE V SVETLOBO

Brežice 2015

Ob *Stopinjah* Rudija Mlinarja...

Priповed Rudija Mlinarja *Stopinje v svetlobo*, ki je po obsegu in načinu pripovedovanja roman, biografski roman, pa vendar tako resnična in brez vsakega fantazijskega dodatka, da temu raje rečem preprosto „pripoved“, je z literarnimi sredstvi povzeto poročilo o stanju duha na Slovenskem.

Seveda je to najprej resnična in pretresljivo podana zgodba o mladem človeku, ki iz skoraj statistično povprečnih, v ničemer izrednih razmer preraste v pojav, ki mu ni kos ves slovenski družinski, šolski, policijski, sodni in duševno in telesno rehabilitacijski red. Vse slovenske ustanove odpovedo pred tem, kar se vsak dan godi s tisoči mladih ljudi v tej deželi, ki je pred dvema desetletjema dosegla navidezno neodvisnost, ni pa kos resnični odvisnosti svojih mladih državljanov.

Slovenska oblast – tu ne mislim toliko slovenske vlade, ampak posamezne oddelke in pododdelke oblasti na posameznih področjih – odgovori na problem zasvojenosti z mamili prav tako, kakor je na predsmrtni klic svojega moža, sicer znanega partizanskega antijunaka in poznejšega priljubljenega univerzitetnega profesorja, ki se je ob koncu svojega življenja, kakor je vse kazalo, iskreno podal v iskanje Boga, naj mu k smrtni postelji v bolnišnici pošlje duhovnika, odgovorila njegova žena, ki mu je namesto naročenega duhovnika poslala psihiatra. Ne vem, ali je umirajoči profesor kljub taki genialni zamenjavi in brezvestni manipulaciji z umirajočim nazadnje našel mir z Bogom, saj za kaj takega duhovnik dejansko ni potreben, a ta primer uporabljam za ilustracijo nič manjše pootročenosti slovenske gosposke, ki ljudem z razbito osebnostjo in zastrupljeno dušo prav tako pošlje bodisi psihiatra, kakor pametna tovarišica iz zgodbe, ali pa socialne delavce in podobne službe, ki lahko zasvojenemu mlademu človeku pomagajo približno tako uspešno,

kakor je poslani psihiater mogel pomagati umirajočemu iskalcu Boga in njegove milosti.

Tako ni samo na Slovenskem, ves svet danes kliče na pomoč v sili napačnega mojstra in nemočnega reševalca. Problem Slovenije je samo v tem, da je tu vzrok zasvojenosti že od leta 1945 naprej in vse do danes podržavljen, del državne ideologije in tako tudi vzgoje in izobraževanja, družinske politike in urejanja javnega reda in zakonitosti.

Da bi to navidez čudno trditev lahko razumeli, se moramo vrniti k začetnemu vprašanju, čemu se mlad človek, ki nima primankljaja na ravni svoje inteligence, prej nasprotno, začne podajati v odvisnost, ki nazadnje postane zasvojenost, ta pa je tolikšna, da ji celo neodvisna država z vsemi svojimi službami in strokovnjaki ni kos in poskusi še zadnje, kar ji je na voljo. Neozdravljivega odvisnika pošlje v deželo, v katero so pred dobo dolgega človeškega življenja slovenski legionarji odhajali vadit pobijanje svojih rojakov, ko bi veliki tistega časa pripravili za to ustrezne okoliščine. V vročo Španijo. In še enkrat: čemu?

Umetnostna zgodovina in kozmologija sta se dolgo ukvarjali s *cenofobijo*, grozo pred praznino, ki ji v latinščini pravimo *horror vacui*. V slikarstvu je to pomenilo strah pred neizpolnjeno površino slike, ki je včasih porajal stilna čudaštva prenapoljenosti, kakor to vidimo denimo na gravuri Jeana Duveta iz leta 1555: *Padec Babilona*, ta pojav pa spremlja likovno umetnost vse do danes. Poskus, kako ulti temu strahu in popuščanju pred njim, je drugi ekstrem, ki ga v sodobni „umetnosti“ poznamo kot minimalizem. Obiskovalci galerij ga srečujejo na velikih povsem praznih platnih, navadno toniranih z eno samo barvo, morda „obogtenih“ s kako črto ali tudi le piko. Sicer pa je ta pojem veliko bolj znan iz kozmoloških in fizikalnih diskusij 16. in 17. stoletja, navdihnjenih iz Aristotelove *Fizike*. Teh disputacij so se udeleževali duhovi kakor Hobbes, Boyle,

Newton, Leibniz, Pascal in mnogi drugi. Posebnega zagona je ta diskusija dobila z Galilejevim poskusom dveh polkrogel, iz katerih je izčrpal zraka, kolikor je bilo s tedanjo opremo to mogoče. Potem je vpregel za vsako polovico krogle po nekaj parov konj in demonstriral, kolikšno moč ima praznina izčrpanega zraka v krogli. V resnici seveda ni šlo za moč praznine, ampak za moč zračnega pritiska na zunanji strani krogline površine. Prav to pa je tudi zelo uporabna in zadeta podoba in prispodoba človekove duše. Če je v njej praznina, ker je prej nekdo iz nje nekaj izčrpal, se za toliko poveča pritisk na zunanjo „steno“ duše, ki grozi, da bo to steno zlomil.

V človekovi duši kajpada ni zraka, kakor je bil zrak v „dušah“ v nekdanjih nogometnih žogah. Ob človekovem stvarjenju je bila njegova duša napolnjena z Božjim duhom – in človek pred grehom, človek Adam torej in človekinja Eva (da bo zadoščeno „korektnemu“ reku feministične ideologije), ta človek je vse do svojega padca živel v popolni lahnosti dušnega ravnotežja, kjer je Božji duh v njegovi duši povsem izravnava pritisk vsega zunanjega ustvarjenega sveta, kakor še danes pritisk plinov in tekočin v človekovem telesu izravnava pritisk zunanje atmosfere, a samo atmosfere, ne tudi *noosfere*, namreč pritiska duhovnih moči v svetu po njegovem padcu. Preprosto povedano: Adam in Eva sta bila napolnjena z Bogom in tako nista mogla poznati strahu in groze pred praznino, ki zavлада v človekovem srcu, če v njej ni več Boga. Kaj pa se zgodi v trenutku greha, se pravi razdora z Bogom, njegove žalitve in zavrnitve? Zakaj umre človek in vsaka žival, ki diha s pljuči, če pade v vodo in se iz kakršnega koli vzroka ne more dvigniti na površino in na njej ostati do rešitve? V pljučih pride po izrabi vdihanega zraka, se pravi kisika v njem, do delne praznine, hkrati pa ogljikov dvokis, ki ga utopljenec ne izdihne do konca, draži pljučni mehanizem v dihanje. Na koncu utopljenec popusti in vdihne – vodo. To pa je za bitja s pljuči

PRVI DEL

POT NAVZDOL

1.

Imel sem hude sanje. Sanjalo se mi je, da sedim na robu travnika in se začuden sprašujem, zakaj se čez nebo preлива skrivnostna, grozeča mavrica, zakaj zrak drhti tako ko tedaj, kadar se bliža nevihta. Bilo me je strah, ker ni bilo nikogar ob meni, ker nisem mogel vstati in steči stran.

Trudil sem se odpreti usta, hotel sem poklicati mamo, očeta, kogar koli, a naj sem se še tako napenjal, iz mojih ust ni prišel niti šepet.

Nekaj se je dogajalo v bližini, nekaj grozečega se je premikalo po travi proti meni. Opazil sem, kako se travne bilke upogibajo, kako valovijo, kakor da bi čeznje pihal veter. Vendar ni bil veter, kajti veter bi premikal vse bilke, ne samo tiste pred menoj, zato sem vedel, da se ne majejo zaradi vetra, temveč zaradi nečesa, kar se je plazilo skozi travo proti meni.

Oprl sem se na roke, dvignil sem glavo, hotel sem vstati, a ni šlo.

Naenkrat sem zagledal veliko kačo, ki se je plazila proti meni ... Videl sem le njeno dvignjeno glavo, sikajoč jezik, izbuljene oči, ki so strmele vame.

Zbral sem vse moči, ki sem jih premogel, a še vedno nisem mogel vstati. Kača je sikala s svojim razcepljenim jezikom in se plazila vedno bliže in bliže.

Že se je dotaknila mojih nog, že se je vzpenjala nadme, videl sem njeno telo, obdano z luskinami, kako se preлива v mavričnih barvah.

Odprl sem usta, rad bi kričal, a iz mojih ust ni bilo glasu, dvignil sem roke in si hotel zakriti oči, a niti tega nisem mogel. Edino, kar sem lahko naredil, je bilo, da sem potegnul noge k sebi in potem odločno brcnil z obema nogama proti kači.

Kazalo

Ob Stopinjah Rudija Mlinarja.....	5
PRVI DEL.....	13
POT NAVZDOL.....	13
DRUGI DEL.....	82
NA DNU.....	82
TRETJI DEL.....	159
SVETLIKANJE JUTRA.....	159
ČETRTI DEL.....	218
ŽIVLJENJE V BOŽJI MILOSTI.....	218
DODATEK.....	280